

Erbarme dich

[Fragment]

door Kitty Pouwels

Vlak voor het teken van de dirigent schoof hij tussen de kerkbanken door naar zijn plaats op de tweede rij. Hij werd boos aangekeken, een oude dame vertrok haar gezicht van pijn, hij verontschuldigde zich niet. Waarschijnlijk had hij tot de laatste minuut telefoongesprekken gevoerd. ‘PR is geen nine-to-five-business, mop,’ zei hij altijd als zij riep dat ze weer te laat zouden komen. Nu slaakte hij een zucht, knoopte zijn jasje open en schikte zijn broekspijp. Hij was er klaar voor.

Bij de eerste maten gleed ze weg in een concentratie die versterkt werd door de vage geur van wierook en de mensenmassa rondom. Ze werd een vis in de zee van muziek, zwenkend, draaiend, voorwaarts zwemmend, meegenomen door de stroming. Haar stem was klein maar voegde zich samen met de andere tot een krachtige vloed die de kerk vulde.

Het zingen was laat in haar leven gekomen. Haar haren waren al grijs aan de wortels, haar hals begon te rimpelen, haar huid verslaptte, de wallen onder haar ogen werden steeds donkerder. De décolletés van sommige andere vrouwen bekeek ze met een mengeling van afkeuring en jaloezie. ‘Doe jij nou maar die met het kraagje,’ had hij wel eens gezegd. ‘Dat blote nekkie...’

Dit soort zinnen werd nooit afgemaakt.

Bij het etentje laatst had hij hoog opgegeven van haar zangkwaliteiten en vooral van haar volharding in het oefenen. Zijn zakenpartner en diens vriendin hadden geglimlacht en geknikt toen hij even haar collier aan een wijsvinger had opgetild: waar komt deze ook alweer vandaan? Celeste heette ze, en ze was binnenhuisarchitecte. Drie van de vier aanwezigen hadden het een leuke avond gevonden.

De solisten begonnen hun beurtzang en ze zonk in diepere wateren. Alert blijven, had de dirigent gewaarschuwd. Een deel van haar bleef alert, een ander deel, diep in haar, bouwde zich op en liet zich voeden door de alt, de bas, de cello. Een vrouw links van het middenpad trok haar aandacht. Ze had een rond, open gezicht. Sommige gezichten waren geen obstakels maar toegangspoorten.

‘Vind je het niet erg om steeds alleen achter te blijven terwijl hij met zijn klanten de hele wereld over vliegt?’ had Celeste gevraagd. Weer had hij voor haar geantwoord: ‘Welnee, dat vindt ze helemaal niet erg, ze vermaakt zich hier prima, mijn kleine huismus!’ Bij het afscheid zei Celeste dat het zo fijn was geweest en dat ze blij was met haar te hebben kennisgemaakt, maar terwijl ze dat zei, was haar blik al weer weggeleden naar hem, de zonnegod.

De spanning in de muziek nam toe, een nieuwe koorinzet naderde. Het ronde gezicht links van het middenpad begon te versmelten met de groeiende dreiging: de ogen leken groter te worden, het hele gezicht werd groter en daar kwamen de bassen, direct gevolgd door de tenoren en alten, en daar schalde haar eigen stem, slingerde bliksem en donder de kerk in en vulde het gezicht, vulde het tot barstens toe, tot het in een grimas vertrok.

(...)

<http://www.hollandsmaandblad.nl/sp1.html>